

měsíců po svatbě, že není s manželem spokojena, že s ním nebude žít, že od něho odejde a pojedí do Ameriky. Veškeré tyto okolnosti zhodnotil správně jak prvý tak i odvolací soud uznáv, že nejsou spravedlivým důvodem, aby žalovaná přerušila manželské společenství, a stačí poukázati na odůvodnění obou stolic, s nimiž soud dovolací úplně souhlasí. Také ve sdělení, jež žalovaná za sporu učinila před generálním konsulem v New Yorku dne 27. září 1920, nevytýká žalovaná svému manželovi ničeho jiného, než že žalobce si zařídil z jejího věna obchod, jehož úpadkem utrpěla ztrátu svého majetku, a že žalobce se o ni, když v roce 1905 se odstěhovala do Ameriky, a o její dceru po dobu 13½ roku nestaral, a prohlásila ochotu svoliti k rozluce manželství, zaplatí-li jí obnos 480 dolarů. Z tohoto vyjádření dlužno usuzovati, že příčinou jejího odchodu od manžela byla ztráta, kterou žalobce — třeba snad svým zaviněním — utrpěl v obchodě, a že nehodlá více manželské spoluzítí obnoviti. Tím jest prokázáno, že žalovaná neměla dostatečných důvodů, aby manželské společenství zrušila, a že nemá úmyslu je obnoviti. Dovolání žalované je kromě toho i v tom směru na omylu, když tvrdí, že není prokázána žádná zlomyslnost manželčina; v té příčině již prvý soudce zcela správně poukázal k tomu, že žalovaná opustila žalobce v peněžitých nesnázích, když mu vše bylo exekučně prodáno, ač dle § 92 obč. zák. byla povinna svému manželovi dle všech svých sil pomáhati. Nelze neuznati, že opuštění v takové situaci jest opuštěním zlomyslným.

Čís. 2208.

Ustanovení §u 101 ex. ř. nelze použiti, je-li soud exekuční i soudem, exekuci povolujícím, i soudem knihovním.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 1486/22.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by povolena byla vnucená správa na nemovitost, za jejíhož vlastníka dlužník v době podání návrhu nebyl ještě zapsán, e x e k u č n í s o u d, jenž byl i soudem exekuci povolujícím i soudem knihovním, zamítl. R e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl a uložil prvému soudu, by podle §u 99 ex. ř. jmenoval vnuceného správce a ve správu ho uvedl, zároveň však, by jako soud knihovní poznámku zavedené vnucené správy sám od sebe nařídil, až vymáhající věřitel dle §u 101 ex. ř. prokáže, že dlužník W. jest ve vložce čís. 52 pozemkové knihy pro D. jako vlastník zapsán s tím, že, neprokáže-li to vymáhající věřitel u soudu exekučního do 14 dnů od doručení usnesení, bude exekuční řízení zastaveno. D u v o d y: Ohledně vnucené správy nesdílí soud rekursní zamítavé stanovisko soudu exekučního a povolil exekuci, ovšem s příkazem vymáhajícímu věřiteli podle §§ 99, 101 ex. ř., aby do 14 dnů knihovní převod vlastnictví na Rudolfa W-a (dlužníka) prokázal, jinak že bude řízení zastaveno. Teprve v onom okamžiku prokazaného knihovního vlastnictví může býti z úřední povinnosti nařazena poznámka vnucené správy, kdežto jmenování správce a uvedení jeho ve správu stane se neprodleně. Že totiž Rudolf W. dosud jako vlastník v knize pozemkové zapsán není, není důvodem pro zamítnutí návrhu, podle §u 98

ex. ř. podaného, poněvadž vzhledem k tomu, že Rudolf W. sám (ovšem dosud bezvysledně) o vklad vlastnictví žádal a odevzdací listina byla již vydána, lze za to míti, že navrhuující věřitel v době 14denní průkaz o vtělení vlastnictví pro povinného soudu exekučnímu podati může.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Postup rekursního soudu není v tomto případě správným. Rekursní soud, jenž rozhodoval na místě okresního soudu v P., jenž jest nejen soudem exekuci povolujícím, nýbrž i soudem exekučním a soudem knihovním, měl zkoumati ihned bez dalšího šetření, zda jsou dány veškeré předpoklady pro povolení exekuce již v návrhu vymáhajícího věřitele, jehož obsah určuje § 54 ex. ř. a jenž jest jediné pro rozhodnutí směřodátným (§ 3, 55 ex. ř.). Shledav, že exekuce se navrhuje proti osobě, která není vlastníkem nemovitosti v exekuci vzaté, měl rozhodnouti ihned zamítavě o exekučním návrhu, nikoliv však s výhradou. Rekursní soud při svém rozhodnutí odvolával se sice na ustanovení §u 101 ex. ř., to však mylně, poněvadž tento předpis nezměnil všeobecně platných zásad exekučního řízení, vyjádřených v §u 3 a 55 ex. ř., že soud, exekuci povolující, a to bez ohledu na to, zda jest současně i soudem exekučním, rozhoduje ihned bez dalšího šetření o návrhu exekučním. § 101 ex. ř. má na mysli jenom případy, kdy soud exekuci povolující liší se od soudu exekuci vnučenou správou vykonávajícího a vyznačuje jenom úplnou samostatnost exekučního soudu při posuzování vykonatelnosti exekuce a nezávislosti jeho na rozhodnutí soudu exekuci vnučenou správou povolivšího. Ustanovení toto vyhovuje právě situaci, která může nastati u soudu exekučního, jemuž mohou po povolení této exekuce objeviti se překážky, které soudu exekuci povolujícímu známy nebyly. Pak teprve má exekuční soud postupovati podle §u 101 ex. ř. V tomto případě, kde soud exekuci povolující byl i soudem exekučním i knihovním, nebylo k tomuto postupu důvodu, nýbrž žádost vymáhajícího věřitele měla býti zamítnuta ihned.

Čís. 2209.

Vzájemný poměr odporu a rekursu proti usnesení, povolujícímu prozatímní opatření.

Použil-li odpůrce ohrožené strany obou opravných prostředků, může v odporu uplatňovati námitky, o nichž bylo již k rekursu právoplatně rozhodnuto, pouze tehdy, podepřel-li je novými okolnostmi.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1923, R I 50 23.)

Usnesením prvního soudu ze dne 30. srpna 1922 bylo povoleno pronajímatelce ku zajištění jejího nároku, by její nájemkyně nedávala nájatého bytu ani zcela ani částečně do podnájmu, prozatímní opatření zákazem k odpůrkyni, by do bytu nepřijímala podnájemníků, nocležníků, aniž jiných osob bez svolení navrhovatelky. Rekursní soud usnese-